

HỒI 313

Tù Biệt Lên Đường

Tống Ngọc Trí đưa Khấu Trọng ra đến bến tàu thì một con thuyền buồm cỡ nhỏ đã giương buồm đợi sẵn.

Trên đường đi, Tống Ngọc Trí không mở miệng nói một câu nào. Khấu Trọng cũng biết tính nàng, không dám liên tiếng nói gì.

Cuối cùng, gã cũng không nhịn được mà thở dài nói: "Lần này biệt ly, không biết có còn ngày gặp lại Trí Trí hay không nữa. Nếu không tìm được Dương Công Bảo Khố, ta căn bản không có tư cách tranh thiên hạ với Lý tiểu tử kia nữa, cha nàng cũng không để nàng lấy ta đâu. Mà cho dù có được bảo khố, so thực lực với Lý tiểu tử, quả thật ta vẫn thua nhiều hơn thắng, bởi chiến tranh không phải quyết định ở tiền tài nhiều hay ít, nếu không Dương Quảng cũng đâu đến nỗi phải mất thiên hạ như vậy?"

Tống Ngọc Trí bình tĩnh nói: "Người đáng lẽ không nên tới đây, chuyện đã tới nước này rồi, Ngọc Trí còn nói được gì nữa?"

Khấu Trọng cười khổ đáp: "Chuyện tới nước này rồi, Trí Trí vẫn không thể nói vài lời thật lòng với ta sao?"

Tống Ngọc Trí dõi mắt nhìn xuống dòng sông đang cuộn chảy, lắc đầu nói: "Cha ta biết rõ là không thể mà vẫn làm, vì vậy mới không chịu trực tiếp phái binh trợ giúp ngươi. Thanh thế của Lý phiệt ngày một lên cao, vậy mà ngươi vẫn si tâm vọng tưởng với Dương Công Bảo Khố kia làm gì nữa? Được rồi! Thử hỏi nếu thật sự tìm được bảo khố, ngươi làm cách nào mà chuyển nó ra khỏi địa bàn của họ Lý? Thiếu soái à! Ngươi suy nghĩ một chút được không? Coi như người ta cầu xin ngươi đó!"

Thanh âm thấp trầm, nhưng đầy vẻ kiên quyết của Khấu Trọng vang lên bên tai nàng: "Nàng đừng tưởng ta lúc nào cũng cười hì hì hà hà, dáng vẻ vô lại, tình yêu của ta với Trí Trí cả đời này cũng không thay đổi. Trí Trí nhất định sẽ trách ta vì tranh thiên hạ mà bỏ nàng ra đi. Cố nhiên một phần là vì giờ ta đã dẫm chân xuống bùn, không thể rút lui, nhưng nguyên nhân chân chính thực ra là nam nhi cần phải xác lập cho mình một mục tiêu vĩ đại, sau đó thẳng tiến về phía mục tiêu đó mà không hề hối hận, không cần biết đến thành bại được thất

thế nào. Điểm khác biệt duy nhất của ta và Tử Lăng chính là ở mục tiêu đặt ra mà thôi. Nàng hãy thử nhìn những người xung quanh nàng đi! Có người nào là thật sự khoái lạc, thật sự thỏa mãn không? Điều duy nhất chúng ta có thể làm, chính là tìm lạc thú trong khổ đau! Tìm kiếm niềm vui trong thanh bình, quả thật Khấu Trọng này không thể làm được. Chỉ có không ngừng phấn đấu vươn lên trong sóng gió, bất cứ lúc nào cũng có thể rước họa sát thân, như vậy mới làm ta cảm nhận được giá trị và sự tồn tại của mình. Giờ ta chỉ có thể cố gắng làm một cách tốt nhất mà thôi. Những chuyện tranh hùng tranh bá của mấy người trong chốn giang hồ đã không thể làm ta động lòng được nữa, mà chỉ có trên chiến trường giữa thiên quân vạn mã, cảm giác thắng bại đó mới khiến người ta phải điên đảo. Ta vốn là một kẻ tay trắng, cũng không sợ trở lại làm một kẻ trắng tay, nhưng chỉ cần ta biết được trong lòng Trí Trí từng có ta, Khấu Trọng này đã sống không uổng kiếp này rồi”.

Nói hết những lời giấu kín trong lòng, Khấu Trọng liền tung mình lướt xuống thuyền.

Nghe xong những lời nói vừa vô tình lại vừa đa tình của Khấu Trọng, nhìn theo bóng lưng hiên ngang khô vĩ của gã, hai mắt Tống Ngọc Trí chợt trở nên mơ hồ, không còn phân biệt được đâu là nước mắt, đâu là nước sông nữa. Nàng chỉ muốn gọi gã trở về bên cạnh mình, nhưng thanh âm lại tắc ở cổ họng, hóa thành tiếng nấc nghẹn ngào.

Biệt ly hôm nay, còn có ngày gặp lại không?

oOo

Từ Tử Lăng lướt ra khỏi khoang thuyền, thấy phu thê Hàn Trạch Nam đang hoảng hốt dắt nhi tử chạy trên thông đạo, bèn vội hét lớn: “Hàn huynh chớ nên ra ngoài, tất cả đề cho ta ứng phó”.

Hai người ngạc nhiên quay đầu nhìn gã, Từ Tử Lăng bước tới bên cạnh họ, đưa tay vuốt nhẹ lên má Tiểu Kiệt, rồi đưa mắt nhìn Lôi Cửu Chỉ đang đuổi theo phía sau nói: “Lôi huynh cũng không cần lộ diện”.

Hàn Trạch Nam lắc đầu thở dài: “Cung huynh ngàn vạn lần không nên dính vào chuyện này, có lẽ Cung huynh không coi hai kẻ kia vào đâu, nhưng môn phái của chúng thì tuyệt đối không phải tầm thường, đụng phải chúng, trừ phi là chết đi, còn không thì đừng hòng sống yên được một ngày.”.

Lôi Cửu Chỉ đến bên cạnh chúng nhân, chậm rãi nói: “Một kẻ là Ác Tăng Pháp Nạn, một kẻ là Diễm Ni Thường Chân, xưa nay không ai biết lai lịch xuất thân của chúng từ đâu cả”.

Lúc này chợt vang lên tiếng quát của Pháp Nạn bên ngoài: “Hong Tiểu Thường, hôm nay ngươi mọc cánh cũng khó thoát, nếu còn không ngoan ngoãn theo chúng ta trở về, bọn ta sẽ đại khai sát giới đó!”.

Hong Tiểu Thường thê lương nói: “Nam ca hãy bảo trọng, chăm sóc Tiểu Kiệt cho tốt!”.

Rồi nàng lại quay sang nói với Từ Tử Lăng: “Đại ân đại đức không biết cảm tạ thế nào, chỉ mong Cung gia đưa họ đến một nơi an toàn”.

Hàn Trạch Nam giữ chặt Hong Tiểu Thường, nước mắt trào ra nói: “Muốn chết thì cùng chết chung, chúng ta vĩnh viễn cũng không lìa xa nhau”.

Tiểu Kiệt ngăn người ra nhìn cha mẹ, sắc mặt hoang mang, rõ ràng là không hiểu chuyện gì.

Từ Tử Lăng thản nhiên như không nói: “Hàn huynh và tẩu phu nhân cứ yên tâm. Pháp Nạn, Thường Chân là chó săn của Chúc Ngọc Nghiễn, điều này bản nhân biết rất rõ, càng hiểu rõ mình đang dính vào chuyện gì. Đợi ta thu thập bọn chúng rồi sẽ quay lại thương lượng tiếp với Hàn huynh và tẩu phu nhân vậy”.

Phu thê Hàn Trạch Nam còn đang trợn mắt lên nhìn Từ Tử Lăng thì gã đã thuận tay đoạt luôn trường kiếm của họ Hàn, nhảy ra khỏi khoang thuyền. Chỉ thấy Lâm Lăng và hơn mười thủ hạ đang lăm lăm binh khí, đứng đối diện với Thường Chân, Pháp Nạn ở cuối thuyền.

Thấy “Cung Thần Xuân” xuất hiện chủ trì đại cục, Lâm Lăng thở phào nhẹ nhõm nói: “Xin Cung gia hãy chủ trì công đạo cho Ô Giang Bang”.

Từ Tử Lăng lập tức nảy sinh hảo cảm với Lâm Lăng và cả Ô Giang Bang, chẳng trách mà cả người kiêu ngạo như Hầu Hi Bạch cũng phải tán thưởng không ngớt. Nếu Pháp Nạn và Thường Chân tuân theo đúng quy củ giang hồ, tiền lễ hậu binh, nói rõ nguyên ủy với Lâm Lăng, đồng thời yêu cầu giải quyết ân oán riêng tư với phu thê Hàn Trạch Nam, tất nhiên Lâm Lăng sẽ tuyệt đối không làm khó chúng làm gì. Nói cho cùng thì Hàn Trạch Nam cũng chỉ là khách qua đường, đâu phải thân thích gì với y cho cam. Nhưng Pháp Nạn và Thường Chân lại sinh cường xông lên thuyền, coi Ô Giang Bang như cỏ rác, mở miệng ra là đòi đại khai sát giới, vậy là đã phạm vào giang hồ đại kỵ. Người trong giang hồ coi trọng nhất là thể

diện, cho dù biết rõ mình không phải là địch thủ của đối phương, nhưng bọn Lâm Lăng cũng vẫn quyết chí đi đến cùng.

Ánh mắt của Pháp Nạn và Thường Chân cùng lúc dừng lại trên người Từ Tử Lăng, thần sắc có vẻ cảnh giác.

Từ Tử Lăng thấp giọng nói với Lâm Lăng: "Chuyện này để mình ta lo, Lâm hương chủ tốt nhất không nên dính vào, mau hạ lệnh cho các huynh đệ thu binh khí lại!"

Lâm Lăng cảm kích vô cùng, xú danh của Ác Tăng Diễm Ni từ lâu đã truyền khắp một dải Trường Giang, nổi tiếng là khó trêu vào, nếu được lựa chọn, tin chắc không ai muốn gây thù chuốc oán với bọn chúng làm gì.

Bởi vậy vừa nghe Từ Tử Lăng nói dứt lời, y đã lập tức cao giọng hô: "Chuyện ngày hôm nay Ô Giang Bang không nhúng tay vào nữa, mau thu binh khí lại!".

Đám thủ hạ Ô Giang Bang lập tức lùi lại, đứng sau lưng Từ Tử Lăng, biến thành khách quan chiến.

Cặp mắt to như chuông đồng của Ác Tăng Pháp Nạn sáng rực hung quang, dò xét Từ Tử Lăng một lượt từ đầu tới chân, rồi cười lạnh nói: "Người là ai? Có phải đã chán sống rồi nên muốn chết thay cho kẻ khác không?".

Diễm Ni Thường Chân cười yếu điệu nói: "Có phải tại gương mặt xấu xí đầy sẹo của người làm cho không nữ nhân nào chịu nổi, nên người chán sống đúng không?".

Từ Tử Lăng dậm lên một bước, ung dung cười nói: "Những lời thừa thãi đó thì nói ít thôi! Có giỏi thì đừng cúp đuôi bỏ chạy đấy".

Thường Chân bật cười khanh khách, liếc mắt đưa tình với Pháp Nạn rồi nói: "Sư huynh đã nghe thấy kẻ nào đại ngôn như vậy bao giờ chưa?".

Nói đoạn Tiều Hồn Thái Y khoác trên người tựa như một đám mây ông bênh, để lộ ra cánh tay trắng muốt, để cho bộ kinh trang bó sát thân hình nóng bỏng của thị, cùng với mái đầu trọc bóng, ngược lại còn tăng thêm sức quyến rũ mê hoặc.

Nhưng ai cũng biết toàn thân thị đều là gai độc, chỉ cần chạm vào cũng đủ chết.

Pháp Nạn dậm mạnh cây thiết trượng xuống đất, làm lớp gỗ sàn thuyền vỡ tan tung tóe, để lộ một lỗ hổng lớn.

Người trên hơn mười chiếc thuyền đang lên hàng ở bến sông tất thấy đều dừng tay lại, đứng xem nhiệt náo.

Bọn Hàn Trạch Nam cũng ra cửa khoang thuyền, đương nhiên là không ai lo lắng cho “Cung Thần Xuyên”, so với Thông Thiên Lão Lão Hạ Diệu Doanh và Mỹ Cơ Ty Na của Hợp Nhất Phái, hai kẻ này ác danh tuy lớn, nhưng vẫn còn kém rất xa.

“Vù!”.

Thường Chân xoay người cỡi Tiêu Hồn Thái Y xuống, ngón tay nhỏ nhắn nắm lấy cổ áo, khoác hờ che bộ ngực đầy đặn, mỉm cười nói: “Để nô gia giỡn với ngươi vài chiêu vậy!”.

Chữ cuối cùng vừa ra khỏi miệng, cả người đã hóa thành một đám mây màu bay lên phía trên Từ Tử Lăng, cảnh tượng vừa nguy dị lại vừa đẹp mắt.

Nghe Thường Chân nói vậy, chúng nhân đều tưởng ả sẽ đơn độc xuất thủ đối phó Từ Tử Lăng, chẳng ngờ Pháp Nạn không nói hai lời, vung trượng quét thẳng tới lồng ngực gã, chiêu thế thập phần hung mãnh. Lợi hại nhất là Thái Y thì nhu hòa, thiết trượng thì dũng mãnh, một nhẹ một nặng, phối hợp liền lạc như áo trời không vết vá.

Từ Tử Lăng không buồn liếc nhìn, trường kiếm trong tay đâm nhanh lên trên một cái, tả thủ vận chuông chém ra. Người bên ngoài đều tưởng rằng đây chỉ là hai chiêu hết sức tầm thường, song Thường Chân và Pháp Nạn trong cuộc đều có cảm giác tựa như đối phương đã biết trước được góc độ và thời gian tấn công của mình, cho dù muốn biến chiêu cũng đã quá muộn.

Hai kẻ này đã hợp tác hơn hai mươi năm, ứng phó vô số cường địch, lập tức tâm ý tương thông, cùng vận toàn thân công lực, ý đồ hạ sát địch thủ chỉ trong một chiêu, lòng tự nhủ cho dù đối phương có cao minh tới mức nào, cũng khó mà địch nổi một kích liền thủ với sáu mươi năm công lực của chúng, huống hồ một chiêu này lại ẩn hàm cả cương lẫn nhu, tuyệt đối không dễ đối phó.

Chẳng ngờ ý của Từ Tử Lăng chính là dụ chúng nghĩ như vậy.

Nếu không phải liên thủ tác chiến, cả hai đều không bằng Mỹ Cơ Ty Na, nhưng khi hợp lại thì e là Ty Na không phải đối thủ của chúng. Hơn nữa vì Ma Công huyền ảo khôn lường, nếu tiếp tục kéo dài cuộc chiến, rất có thể Từ Tử Lăng sẽ phải lộ ra công phu chân thực mới giành được phần thắng, Pháp Nạn và Thường Chân đã từng giao thủ với gã hai lần, nhiều khả năng chúng sẽ nhận ra được gã chính là Từ Tử Lăng, lúc ấy thì vô cùng không ổn.

Công phu trước đây của Từ Tử Lăng là do đánh mà ra, giờ đây cũng là một kiểu “đánh mà ra” khác.

Để che dấu thân phận “Tù Tử Lãng”, gã phải vất óc để nghĩ ra chiêu mới, xuất hiện với một phong cách khác khiến người ta không thể nào liên tưởng ra gã là Tú Tử Lãng, vô tình đã khiến gã có những thử nghiệm và đột phá ở nhiều phương diện khác.

Giờ gã đã trở thành đại sư trong việc vận dụng chân khí trong nội thể, vận dụng tùy tâm sở dục, muốn thế nào thì như thế đó.

“Bup!”.

Trường kiếm đâm trúng Tiều Hồn Thái Y trên cao chụp xuống, sau đó tả chuồng chếp trúng đầu trượng nặng nề của Pháp Nạn.

Chính sự sai biệt trong sát na ngắn ngủi đó, đã quyết định ai thắng ai bại.

Tú Tử Lãng đã tính toán thời gian hết sức chuẩn xác, nếu không người bị thiệt sẽ là gã.

Lấy nhu chế nhu, lấy cương chế cương.

Tiều Hồn Thái Y của Thường Chân bị trường kiếm đâm trúng, ả liền lập tức sinh cảm giác không thể phát lực, tựa như đá chìm biển lớn, đang định tung mình lùi lại thì trường kiếm đã hóa thành muôn đạo kiếm hoa, phủ chụp xuống đầu như cuồng phong bạo vũ. Đang ở trên không trung, không thể mượn lực lên Thường Chân đành nghiêng rặng, sử ra tuyệt kỹ sư môn, Thái Y toàn lực cuộn lấy trường kiếm của địch nhân.

Tả chuồng của Tú Tử Lãng chém vào thiết trượng, đồng thời ngậm kết thành Đại Kim Cương Bất Động Luân Ấn.

Thường Chân thấy gã toàn lực ứng phó Pháp Nạn, trong lòng cả mình, thấy kiếm hoa đột nhiên biến mất, trường kiếm đã bị Thái Y cuốn chặt, vôi vàng vận kinh giữ lại, trong lòng thầm nhủ chỉ cần đôi phương chia ra một nửa lực đạo đối phó với mình, thì khẳng định sẽ bị thiết trượng của Pháp Nạn đánh cho nội thương ộc máu.

Chẳng ngờ trường kiếm cũng theo đó rời tay Tú Tử Lãng, nhẹ nhàng như chiếc lá, không mang theo một chút lực đạo nào. Thường Chân giờ mới giật mình kinh hãi, biết mình trúng kế thì đã quá muộn.

“Bình!”.

Tiền thiên chân khí ào ạt dồn vào thân trượng đẩy toàn bộ kinh lực của Pháp Nạn về với chủ nhân, đồng thời tặng thêm một phần không nhỏ, làm y hự lên một tiếng thảm thiết, loạng choạng lùi lại, liên tục ọc ra mấy búng máu, rồi ngồi bịch xuống sàn thuyền, sắc mặt trắng bệch như người chết.

Thường Chân lẳng không bắn người lên cao, khó chịu đến suýt chút nữa thì thổ huyết, nhưng ả cũng là hạng cao thủ, thấy Pháp Nạn có họa, Thái Y liền phất lên, Trường kiếm hóa thành một đạo cầu vồng, đâm ngược trở lại Từ Tử Lăng, còn mình thì lộn nhào một vòng, hạ thân xuống cạnh Ác Tăng Pháp Nạn.

Những người quan chiến hết thấy đều tròn mắt há miệng, không ai đoán được Ác Tăng Diễm Ni danh chấn thiên hạ, xưa nay hoành hành vô lối khắp lưu vực Trường Giang lại đại bại chỉ trong một chiêu như vậy.

Từ Tử Lăng ung dung xoay người, đợi trường kiếm lướt qua rồi vươn tay bắt lấy, lúc đối diện với Thường Chân và Pháp Nạn, mũi kiếm đã chỉ thẳng vào mặt chúng, cười lạnh nói: “Cút đi càng tốt, bằng không đừng trách ta đây đại khai sát giới!”.

“Đại khai sát giới” chính là những lời Pháp Nạn vừa nói, Từ Tử Lăng lại nhắc lại, khiến chúng nhân ai nấy đều cảm thấy vô cùng thống khoái.

Ánh mắt Thường Chân ánh lên những tia hấn học thù hận, gằn đầu nói: “Được lắm! Hôm nay coi như ngươi thắng! Có điều ngươi đã gặp phiền phức lớn rồi đó, chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ biết thế nào là hồi hận!”.

Nói đoạn ngọc thủ liền vòng qua người Pháp Nạn, đỡ y đứng dậy, rồi tung người nhảy về phía bên sông, trong nháy mắt đã biến mất.

Từ Tử Lăng trầm thổ dài, Âm Quý Phái xưa nay nổi tiếng là âm hồn bất tán, cực kỳ khó đụng. Trận chiến này tuy thắng được dễ dàng, nhưng tất sẽ kéo đến không ít cao thủ hàng nguyên lão của đối phương, gã còn muốn tiếp tục bảo vệ phu thê Hàn Trạch Nam thì tình hình sẽ không đơn giản như vừa rồi nữa.

oOo

Khấu Trọng ngồi cạnh cửa sổ, tâm tư chuyển dần từ nỗi nhớ nhung Tống Ngọc Trí sang hai đêm liều mạng quyết đấu với Tống Khuyết.

“Choang!” Gã rút Tĩnh Trung Nguyệt ra, dưới ánh mặt trời, thân đao lấp lánh sáng rực lên.

Trong khoảnh khắc ấy, gã nhận ra nhờ có sự chỉ bảo tận tình của Tống Khuyết, mình đã tiến một bước dài không thể so sánh trên đao đạo.

Khấu Trọng lúc bước vào Tống Gia Sơn Thành và ra khỏi đó, tựa hồ như đá với ngọc vậy, tuy ngoại hình hoàn toàn giống nhau, nhưng chất bên trong thì khác biệt một trời một vực.

Tinh khí thần của gã và bảo đao trong tay đã kết hợp làm một thể thống nhất, đạt tới cảnh giới kỳ diệu “ý tức đao, đao tức ý”.

Tống Khuyết và gã tuy không có danh phận sư đồ, nhưng thực ra y mới chính là sư phụ chân chính của gã.

Nếu ngay từ đầu Tống Khuyết đã dùng Thiên Đao toàn lực tấn công, chỉ sợ gã đã nằm xuống đó ngay từ những chiêu đầu tiên rồi.

Trước tiên, y đặt Khấu Trọng vào tuyệt địa, sau đó dùng áp lực của sự sống và cái chết, dần dần kích thích tiềm lực và linh trí của gã, mài giũa gã từ một tảng đá thô ráp thành viên ngọc sáng ngời.

Kiểu huấn luyện địa ngục ấy đã khiến gã có một bước tiến toàn diện về cả đao pháp lẫn nội công.

Sau khi đến Cửu Giang, gã sẽ lên bờ tới Tương Dương, gặp mặt với Từ Tử Lăng. Thực ra gã cũng có thể ngồi thuyền đi lên phía Bắc, từ Đại Giang chuyển vào Hán Thủy đi thẳng tới Tương Dương, song như vậy quá khoa trương, mà gã thì cần nhất là giữ bí mật hành tung.

Nhân mấy ngày an lạc trên thuyền, gã phải nỗ lực đem những tâm đắc trong đao pháp tuyệt thế học được từ Tống Khuyết, dung hòa thành một, chuẩn bị cho hành động tầm bảo ở Quan Trung.

Trong sát na đó, gã đã quên đi tất cả, ngoại trừ Tĩnh Trung Nguyệt, trong lòng không còn bất cứ gì khác.

oOo

Từ Tử Lăng nghe chúng nhân ca tụng đến phát ngấy, khó khăn lắm mới cùng Lôi Cửu Chỉ trở về được gian phòng của mình, chẳng ngờ phu phụ Hàn Trạch Nam sớm đã dẫn Tiểu Kiệt ra đi từ lâu. Hai người chỉ biết ngạo nhiên nhìn nhau, không biết nói gì.

Lôi Cửu Chỉ thống tay cười khở nói: “Họ đều là người tốt, có thể tại không muốn liên lụy chúng ta nên mới không từ mà biệt như vậy”.

Từ Tử Lăng nhún vai nói: “Sớm đã liên lụy từ lâu rồi, chỉ mong ba người bọn họ cát nhân thiên tướng mà thôi”.

Lâm Lăng ở sau lưng thò đầu vào liếc một cái, nói: “Có người thấy họ len lén xuống thuyền, đi dọc theo bờ sông, con đường đó cực kỳ khó đi. Hai phu thê đó thật ngu xuẩn, có Cung gia chiếu cố rồi thì còn gì phải sợ nữa”.

Lôi Cửu Chỉ đảo mắt một vòng rồi hỏi Lâm Lăng: “Ba Đông quân có đồ trường nào nổi tiếng không?”.

Lâm Lăng nói: “Muốn đánh bạc đương nhiên là phải đến Nhân Như Các ở Cửu Giang, đừng nói là đồ khách ở khắp Đại Giang Nam Bắc đều nhân dịp này mà đến, thậm chí cả những người không máu me cờ bạc cũng phải đến kiến thức một phen, huống hồ lúc này đang là thời gian cử hành đồ hội một năm một lần của Nhân Như Các nữa”.

Từ Tử Lăng chau mày nói: “Hiện giờ chúng ta chỉ còn chưa đầy một canh giờ, lấy đâu thời gian mà đánh bạc nữa chứ?”.

Lôi Cửu Chỉ cười cười nói: “Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, chỉ cần đủ thời gian, chúng cứ đi tới đâu là đánh tới đó, nếu không “Cung huynh” lấy đâu ra cơ hội mà luyện tập chứ”.

Lâm Lăng thấy ngửa ngáy trong lòng bèn nói: “Muốn đánh bạc cũng đâu phải chuyện khó, trên thuyền mọi thứ đều có đủ, để tiểu nhân chơi với hai vị vài ván được không?”.

Lôi Cửu Chỉ vỗ vai y cười nói: “Ta làm sao nỡ ăn số tiền mà Lâm hương chủ phải vất vả mới kiếm ra được chứ, đến Trịnh Quận ba người chúng ta lên bờ đánh một trận thiên hôn địa ám đi, bất luận thắng nhiều hay ít cũng chia làm ba phần, đảm bảo sau khi trở về Ô Giang, Lâm hương chủ người có thể xây nhà lớn để nạp thiệp đó”.

Lâm Lăng nghi ngờ hỏi: “Nếu thắng tiền dễ dàng như vậy, tại sao lão ca còn phải bôn ba mệt mỏi như vậy làm gì?”.

Từ Tử Lăng không hứng thú với câu chuyện của họ, đang định trở về phòng thì chợt có người chặn lại hỏi: “Cung gia có thể dừng bước nói một hai câu không?”.

Từ Tử Lăng nhận ra được đây là một khách đi thuyền, tuổi chừng ba mươi, trông giống như một thư sinh văn nhược, thân hình trung bình, ăn mặc kiểu thương nhân.

Gã bèn gật đầu nói: “Vào trong rồi nói!”.

Người kia theo gã vào trong, rồi tự mình giới thiệu: “Tiểu nhân họ Công Lương, tên Kỳ, là người quận Thanh Hoa. Lần này đến Cửu Giang là muốn thu một khoản tiền nợ, nếu Cung gia chịu xuất thủ giúp đỡ, tiểu nhân xin được chia một nửa cho ngài. Hà! Nếu không thu được món nợ này, tiểu nhân cũng không biết phải làm sao nữa”.

Từ Tử Lãng thâm cười khố, nhưng thấy y ăn nói chân thành, mắt mũi thẳng thớm, đáng vẻ thành thật, gã cũng khó cự tuyệt ngay, đành hỏi tiếp: “Rốt cuộc là chuyện gì xin Công Lương huynh hãy nói rõ, nhớ là tuyệt đối không được giấu diếm điều gì”.

Công Lương Kỳ thở dài nói: “Sự tình là thế này, Công Lương gia chúng tôi nhiều đời nay làm nghề kinh doanh dược liệu, năm tháng trước có người đặt mua một loạt thuốc quý, nói rõ là sẽ dùng hoàng kim để giao dịch, chúng tôi sẽ thu thập hàng ở các nơi, tập trung lại sau đó một tay giao tiền một tay giao hàng. Chẳng ngờ lúc ấy rõ ràng là vàng thật, khi trở về lại biến thành đá cục, lúc đó bọn này mới biết mình bị lừa. Để có đủ số dược liệu, tại hạ đã dốc cả gia sản ra, nên giờ đây biến thành kẻ hai bàn tay trắng”.

Từ Tử Lãng chau mày: “Nếu hắn ta là một tên bịp, làm sao huynh biết được hắn trú tại Cửu Giang?”.

Công Lương Kỳ ủ rũ nói: “Cũng không biết là tại hạ may mắn hay đen đủi nữa, có một vị bằng hữu giang hồ cho tại hạ biết tại Cửu Giang có một tên lừa đảo trứ danh có biệt hiệu là Điểm Thạch Thành Kim Lại Triều Quý, xin Cung gia đứng ra chủ trì công đạo cho tại hạ!”.

Từ Tử Lãng đang định trả lời thì Lôi Cửu Chỉ đã đẩy cửa bước vào, nói: “Lại Triều Quý chẳng những là một tên bịp bợm, mà còn là một tên lưu manh cò bạc, đi điểm nữa, đến Cửu Giang chúng ta tiện thể thu thập hắn luôn cũng được”.

- o O o -